

РЕШЕНИЕ

№ 1314

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 08.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4099** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от М. И. Ц. чрез адвокат А. К. срещу Решение № 1040-21-362/30.03.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалба вх. № 1012-21-415/10.03.2021г. от М. И. Ц. и е потвърдено Разпореждане № 212-00-4784-3 от 04.02.2021г., постановено на основание чл.54ж, ал.1 и вр. с чл. 11, §3, б.“а“ и чл.65, §2 от Регламент /ЕО/ 883/2004 на ръководителя по осигуряването за безработица. Жалбоподателят релевира доводи за незаконосъобразност на оспореното разпореждане и потвърждаващото го решение, като издадено при пълна липса на мотиви, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните разпоредби. Сочи, че необосновано и при съществено нарушение на чл. 35 от АПК, както и в нарушение на чл. 9, ал.1, 2 и 4 от АПК и чл. 36, ал. 1 от АПК, регламентиращи служебното начало в производството пред административните органи, ръководителят на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. – град, позовавайки се само и единствено на структуриран електронен документ /С./ Н006, е издал процесното разпореждане, без да изиска и събере други доказателства и без да анализира фактите и обстоятелствата по конкретния казус. Визираните съществени нарушения на административно-производствените правила, допуснати от административния орган счита за самостоятелно отменително

основание, което не е взето предвид от директора на ТП на НОИ С. – град, издал обжалваното решение. Нещо повече, с подадената жалба пред ръководителя на териториалното поделение, жалбоподателят е представил множество писмени доказателства в подкрепа на изразеното от него категорично несъгласие с твърдението, че държавата му на пребиваване е Великобритания, както и категорично е заявявил, че страната му на пребиваване винаги е била и е Република България. Счита, че ръководителят на осигуряване за безработица, а в последствие и директорът на ТП на НОИ С. - град неправилно, в нарушение на закона и на приложимите в случая норми от правото на Европейският съюз /ЕС/ и при несъобразяване целта на закона са приели, че Република България, в частност ТП на НОИ С. - град не е компетентна да се произнесе по искането и че компетентна в случая е „държавата на последна заетост - Великобритания“ С доводи за материална незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт, моли да бъде отменен.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на съдебни разноски по списък.

Ответната страна – Директорът на ТП на НОИ С. град чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна, необоснована и недоказана. Представя подробни писмени бележки. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Със заявление декларация от 30.09.2019г. М. Ц. е поискал от ТП на НОИ С. - град отпускане на ПОБ по реда и условията на чл.54а от КСО. Представил е Декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на член 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004* и преносим документ ПД U1, издаден от компетентната институция /КИ/ на Великобритания на 04.09.2019г., удостоверяващ период на осигурена заетост от 25.10.2017г. до 27.08.2019г., доходи от заетост и основание за прекратяване на заетостта. От декларацията относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл.65, ал.2 от Регламент (ЕО) №883/2004, жалбоподателят е посочил в т.3.3, че Република България е страната, в която живеят роднините му, по време на трудовата му заетост в чужбина. В т.3.5. е посочил, че по-голямата част от социалните му контакти са в Република България. В т.4 е декларирал, че смята да се установи трайно в България.

С разпореждане № 212-00-4784-1/08.10.2019г. производството по отпускане на ПОБ е спряно с мотиви: „До определяне на пребиването на М. Ц. с последна заетост по законодателството на Великобритания, във връзка с прилагане на чл. 65 (2) от Регламент (ЕО) № 883/2004, за извършване на преценка правото на парично обезщетение за безработица.“.

С писмо вх. № 1019-21-16367#2/14.10.2019 г., издадено от ТП на НОИ - С. от Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, ЦУ на НОИ, е изискано становище относно пребиваването на лицето М. И. Ц.. Отговор от Дирекцията видно от представената по делото преписка на НОИ не е постъпил.

Чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESSI/ между България и държавите-членки на ЕС и ЕИП, ТП на НОИ-С. град изпраща повторно искане до КИ на Великобритания със С. Н005 /Искане на информация за пребиваване/.

На 30.01.2021г., чрез EESSI от КИ на Великобритания е получен С. Н006 /Отговор на

искането за информация за пребиваване/, в който е посочено, че държава на пребиваване е Великобритания.

С разпореждане № 212-00-4784-2 от 04.02.2021г. е възобновено производството по отпускане на ПОБ, с мотиви: “На 30.01.2021г. чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESSI/ между България и държавите – членки на ЕС и ЕИП, в ТП на НОИ- С. град е получен структуриран електронен документ (С.) Н006, издаден от компетентната институция на Великобритания, в който е удостоверена държавата на пребиваване – Великобритания.”.

С обжалваното Разпореждане № 212-00-4784-3 от 04.02.2021 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО и във връзка с чл. 11, § 3, буква „а“ и чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004, е отказано отпускане на ПОБ, с мотиви: “Съгласно разпоредбите на Регламент (ЕО) 883/2004 НОИ не е компетентната институция по отпускането на парично обезщетение за безработица. На 30.01.2021г. чрез националното приложение за електронен обмен на социално осигурителна информация /EESSI/ между България и държавите – членки на ЕС и ЕИП, в ТП на НОИ- С. град е получен структуриран електронен документ Н006, издаден от компетентната институция на Великобритания, в който е удостоверена държавата на пребиваване – Великобритания.”.

С оспореното Решение № 1040-21-362/ 30.03.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалба вх. № 1012-21-415/10.03.2021г. от М. И. Ц. и е потвърдено Разпореждане № 212-00-4784-3 от 04.02.2021г., постановено на основание чл.54ж, ал.1 и вр. с чл. 11, §3, б.“а“ и чл.65, §2 от Регламент /ЕО/ 883/2004 на ръководителя по осигуряването за безработица.

По делото по искане на жалбоподателя са разпитани като свидетели А. Р. Ц. и М. С. Х.. От показанията на свидетелката А. Ц. – майка на М. Ц. се установява, че синът ѝ е заминал да учи в О. Кралство, в У. през 2013г., където е получил бакалавърска степен, като през 2015г.- 2016г., е имал обучителен стаж в И.. Извън учението през периода на пребиваването си в О. Кралство е имал за кратко трудов договор. През 2019г. Ц. се е установил трайно в България при семейството си, като към момента продължава да живее с родителите си в тяхното жилище. Притежава три леки автомобила, регистрирани в България. След завръщането си в България Ц. е записал магистратура в СУ“К. О.“, а от 2020г. е започнал работа в софтуерна фирма в [населено място]. Според свидетелката синът ѝ никога не е имал желание или намерение да остане трайно във Великобритания, винаги се е прибирал през ваканциите, за празниците в семейното жилище. Ц. твърди, че синът ѝ няма приятели и близки във Великобритания, а със семейството си в България има силна връзка. Според свидетеля М. С. Х. – приятел на М. Ц., двамата са близки от гимназията и заедно след това са отишли във Великобритания, където след 4-годишно обучение през 2017г. двамата са завършили университет. След завършването М. се е завърнал за малко в България, а през 2019г. – окончателно. Свидетелят Х. заявява, че на Ц. не му е харесвало във Великобритания, искал е да се върне в България, поради което завършил магистратурата си в България и започнал работа.

По делото са представени: уверение №277/07.10.2019г., издадено от СУ“Св.К. О.“- [населено място], ФМИ, от което се установява, че М. Ц. е записан за зимен семестър през учебната 2019/2020г. като магистър по специалност „софтуерна технология“, редовна форма; уверение №277/09.09.2020г., издадено от СУ“Св.К. О.“- [населено

място], ФМИ, от което се установява, че М. Ц. е записан за зимен семестър през учебната 2020/2021г. като магистър по специалност „софтуерна технология“, редовна форма.

Представен е трудов договор № 2199 от 30.11.2020г. между „Виемуеър България“- Е. – [населено място], като работодател и М. И. Ц., като служител на длъжност „разработчик, софтуер, ниво 1“. Представени са и приходни квитанции за заплатени данъци за три леки автомобила по сметката на СО.

От приложената като доказателство по делото справка на МВР ГД „Гранична полиция“ от 27.10.2021г. е видно, че в периода от 01.01.2013г. до 31.03.2021г. М. Ц. многократно, през няколко месеца е преминавал българската граница в и от посока западна Европа.

Административен съд София- град, след като съобрази събраните в хода на производството доказателства, които прецени с оглед доводите и становището на страните, прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма. Обжалваното разпореждане е постановено в рамките на компетентността на длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, отговаря на формата, утвърдена от Управителя на НОИ, съгласно правомощията му по чл. 37, ал. 5, т. 2 от КСО и е издадено при спазване на административно-производствените правила, уреждащи правото на ПОБ. Съдът намира, че оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, като са изложени фактическите и правните основания за издаването му. Не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила.

Обжалваното разпореждане и потвърждаващото го решение са постановени в нарушение на материалния закон – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Основният спорен въпрос между страните е правен и се свежда до следното: кое е мястото на обичайното пребиване на заявителя - жалбоподател в настоящото производство. Правилното определяне на това място дава отговор и на въпроса коя е компетентната държава да разгледа и определи правото и размера на паричното обезщетение за безработица за лице, чиято последна заетост е в друга държава - членка на ЕС, в случая - Великобритания.

Жалбоподателят е заявил и е представил доказателства относно определяне на пребиваването му във връзка с прилагане на чл. 65, параграф 2 от Регламент № 883/2004 за координация на системите за социална сигурност на ЕП и на Съвета. В случая се касае за български гражданин на 27 години, неженен, чийто роднини, също български граждани - майка, баща и т.н., живеят постоянно в България. В периода 2013г. - 2017г. Ц. е бил студент във Великобритания. Всичките си ваканции е прекарвал в България. След завършване на образованието си намира работа и остава във Великобритания, но без намерение за постоянно установяване в тази страна. Отпуските, давани му от работодателя също прекарва в България и в екскурзии в други страни. След окончателното си завръщане в България, записва магистърска степен - редовно обучение в СУ „К. О.“. На 30.06.2020г. подписва трудов договор с

български работодател, при когото работи и към момента. Постоянната му адресна регистрация винаги е била и понастоящем е в България. Живее в жилището на родителите си, където винаги е живял. Притежава два леки автомобила, регистрирани в България къде е и данъчно задължен за същите. Завръщането му в България е по причина, че това е неговата родина, тук са неговите близки и неговите приятели.

Като лице с българско гражданство Ц. попада в персоналния обхват на Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване /Регламент 883/2004/ съгласно чл. 2, § 1 от същия. Според чл. 3, § 1, б. „з“ от него законодателствата по отношение обезщетенията за безработица попадат в материалния му обхват. Съгласно чл. 65, § 2 от Регламент № 883/2004 напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице, е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава, се поставя на разположение на службите по заетостта на тази държава-членка. Т.е разпоредбата на чл. 65, § 2 от Регламент № 883/2004 установява лицето да е работило в една държава-членка и през това време да е имало обичайното си пребиваване в друга държава-членка. Легалната дефиниция на понятието „пребиваване“ се съдържа в чл. 1, §3, б. „й“ от Регламент № 883/2004г. - мястото, където лицето обичайно пребивава. Това място (на обичайно пребиваване на лицето) се определя, съгласно [чл. 11, §1 от чл. 11 от Регламент № 987/2009](#) за установяване на процедура по прилагане на Регламент № 883/2004 (регламента по прилагането) с оглед центъра на интереси на съответното лице въз основа на цялостна оценка на наличната информация относно релевантните факти - продължителността и непрекъснатото пребиваване на територията на съответните държави - членки, семейното положение и роднинските връзки на лицето, жилищното му положение и доколко постоянно е то, както и естеството и специфичните характеристики на упражняваната дейност, в т. ч. постоянният характер на дейността и продължителността на всеки договор за заетост, мястото, където обичайно се упражнява тази дейност и др. примерно изброени в цитираната норма. Съгласно разпоредбата на чл. 11, §2 от Регламент по прилагането, решаващо значение при определяне на действителното място на обичайно пребиваване на дадено лице е намерението на лицето, което произтича от горепосочените факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето.

Видно от Справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 212-00-4784-1/30.09.2019г., към подаденото на 30.09.2019г. заявление за отпускане на ПОБ по чл.54а КСО, заявителят е представил структуриран електронен документ /С./ U 1 и Декларация относно определяне на пребиваване. От С. U 1, удостоверяващ период на осигурена заетост, е видно, че заявителят във Великобритания е имал трудов договор в периода 25.10.2017г. до 27.08.2019г. и причината за прекратяване на осигурена заетост във Великобритания е прекратяване на договора от работодателя. От декларацията относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл.65, ал.2 от Регламент (ЕО) №883/2004, жалбоподателят е посочил в т.3.3, че България е страната, в която живеят роднините му, по време на трудовата му заетост в чужбина. В т.3.5. е посочил, че по-голямата част от социалните му контакти са в България. В т.4 е декларирал, че смята да се установи трайно в България. Наред с това жалбоподателят е представил писмени доказателства, че е напуснал окончателно

квартирата си във Великобритания, поради което към 02.09.2019г. е анулирана застрахователната полица за имота, а към 11.09.2019г. е прекратено и задължението му за местни данъци за този имот.

В случая е налице завършен период на заетост с прекратен трудов договор и намерение за пребиваване в Република България на български гражданин и декларация относно определянето на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65, ал. 2 от Регламент ЕО № 883/2004г. Тези факти, установени с доказателствата по преписката водят до несъмнен извод, че заявлението за отпускане на обезщетение следва да бъде разгледано по същество със зачитане на осигурителния стаж и доход при определяне на обезщетението в държава членка на ЕС. След като със заявлението си от 30.09.2019г., жалбоподателят е представил всички необходими доказателства, напълно необосновано административният орган е правил двукратни запитвания и е чакал в продължение на година и четири месеца да получи С. Н006 от 30.01.2021г., от който не се установява, че между институциите в България и Великобритания е постигнато съгласие относно центъра на интересите на жалбоподателя по смисъла на чл. 11, § 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009 с оглед изброените в този текст критерии.

В контретния случай органите на ТП на НОИ С. град, не са преценили центъра на интересите на лицето въз основа на цялостна оценка на наличната информация относно релевантните факти, съгласно посочените в чл. 11, §1 от Регламент (ЕО) № 987/2009 критерии. Освен това в §2 от същия текст изрично е посочено, че когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в параграф 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице.

По горните съображения съдът намира жалбата за основателна, а обжалваното решение като материално незаконосъобразно следва да се отмени.

Съгласно чл.173, ал.1 от АПК когато въпросът не е предоставен на преценката на административния орган, след като обяви нищожността или отмени административния акт, съдът решава делото по същество, а според ал.2 АПК извън случаите по ал. 1, както и когато актът е нищожен поради некомпетентност или естеството му не позволява решаването на въпроса по същество, съдът изпраща преписката на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В случая въпросът е предоставен на

преценката на административния орган да се произнесе по заявление от 30.09.2019г. от М. И. Ц. за отпускане на ПОБ по реда и условията на чл.54а от КСО, то и делото следва да му бъде изпратено като преписка за изпълнение на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

При посочения изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК и чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК, на жалбоподателя се дължат сторените в производството разноси, които се констатираха в размер на 350 лева - заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-362/ 30.03.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалба вх. № 1012-21-415/10.03.2021г. от М. И. Ц. и е потвърдено Разпореждане № 212-00-4784-3 от 04.02.2021г., постановено на основание чл.54ж, ал.1 и вр. с чл. 11, §3, б.“а“ и чл.65, §2 от Регламент /ЕО/ 883/2004 на ръководителя по осигуряването за безработица.

ВРЪЩА делото като преписка на Директора на ТП на НОИ С.-град за произнасяне по заявление от 30.09.2019г. от М. И. Ц. за отпускане на ПОБ по реда и условията на чл.54а от КСО, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националният осигурителен институт да заплати на М. И. Ц., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 350 лева, представляваща сторените в производството разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: